

21 Et assumam ex eis in sacerdotes, & levitas, dicit Dominus:

22 * Quia sicut coeli novi, & terra nova, quae ego facio stare coram me, dicit Dominus: sic stabit semen vestrum, & nomen vestrum.

23 Et erit mensis ex mense, & sabbatum ex sabbato: veniet omnis caro, ut adoret coram facie mea, dicit Dominus.

24 Et egredientur, & videbunt cadavera virorum, qui pravaricati sunt in me: * vermis eorum non morietur, & ignis eorum non extinguetur: & erunt usque ad satietatem visionis omni carni.

* Apoc.
21. 1.

* Marc.
9. 45.

PROPHE. TIA J E R E M I A E.

CAPUT PRIMUM.

Jeremias in ventre matris, sanctificatus, & tempore Josiae regis Juda missus a Domino ad prophetandum, causatur pueritiam, sed doctus a Deo accipit robur invincibile, jubeturque vaticinari destructionem Jerusalem sub nomine virgæ, & ollæ succensæ.

I VERRA Jeremiae filii Helciae, de sacerdotibus, qui fuerunt in Anathoth, in Terra Benjamin.

2 Quod factum est verbum Domini ad eum in diebus Josiae filii Amon regis Juda, in tertio decimo anno regni ejus,

3 Et factum est in diebus Joackim filii Josiae regis Juda, usque ad consummationem undecimi anni Sedeciae filii Josie regis Juda, usque ad transmigrationem Jerusalem, in mense quinto.

4 Et factum est verbum Domini ad me, dicens:

5 Prius-

5 Priusquam te formarem in utero, novite: & antequam exires de vulva, sanctificavi te, & prophetam in Gentibus dedi te.

6 Et dixi, A, a, a, Domine Deus: ecce nescio loqui, quia puer ego sum.

7 Et dixit Dominus ad me: Noli dicere: Puer sum: quoniam ad omnia, quae mittam te, ibis: & universa, quaecumque mandavero tibi, loqueris.

8 Ne timeas a facie eorum: quia tecum ego sum, ut eruam te, dicit Dominus.

9 Et misit Dominus manum suam, & tetigit os meum: & dixit Dominus ad me: Ecce dedi verba mea in ore tuo:

10 Ecce constitui te hodie super Gentes, & super regna * ut evellas, & destruas, & disperdas, & dissipes, & aedifices, & plantes. ^{* Infra 16. 7.}

11 Et factum est verbum Domini ad me, dicens: Quid tu vides Jeremia? Et dixi: Virgam vigilantem ego video.

12 Et dixit Dominus ad me: Bene vidisti, quia vigilabo ego super verbo, meo ut faciam illud.

13 Et factum est verbum Domini secundo ad me, dicens: Quid tu vides? Et dixi: Ollam succensam ego video, & faciem ejus a facie Aquilonis.

14 Et dixit Dominus ad me: * Ab Aquilone pandetur malum super omnes habitatores terræ. ^{* Infra 4. 6.}

15 Quia ecce ego convocabo omnes cognationes regnorum Aquilonis, ait Dominus: & venient & ponent unusquisque solum suum in introitu portarum Jerusalem, & super omnes muros ejus in circuitu, & super universas urbes Juda.

16 Et loquar judicia mea cum eis super omnem malitiam eorum, qui dereliquerunt me, & libaverunt diis alienis, & adoraverunt opus manuum suarum.

17 Tu ergo accinge lumbos tuos, & surge, & loquere ad eos omnia quae ego praecipio tibi. Ne formides a facie eorum: nec enim timere te faciam vultum eorum.

18 * Ego quippe dedi te hodie civitatem militiam, ^{* Infra 6. 27.}

nitam, & in columnam ferream, & in murum areum, super omnem terram, regibus Juda, principibus ejus, & sacerdotibus, & populo terræ

19 Et bellabunt adversum te. & non prævalent: quia ego tecum sum, ait Dominus, ut liberem te.

CAPUT II.

Graviter expostulat Dominus cum filiis Israël & Juda potissimum cum pastoribus ac prophetis, quod non respicientes accepta a Deo varia beneficia, eo qui fons est aquæ vivæ relicto, adoraverint idola, a quibus nihil boni expectare poterant: imo cum toti essent in idololatria, rapinis & crudelitate, se se justificare nitebantur, & propterea devastandos prædicit.

1 **E**T factum est verbum Domini ad me, dicens:

2 Vade, & clama in auribus Jerusalem, dicens: Hæc dicit Dominus: Recordatus sum tui, miserans adolescentiam tuam, & charitatem desponsationis tuæ, quando secuta es me in deserto, in terra, quæ non seminatur.

3 Sanctus Israel Domino, primitiæ frugum ejus: omnes, qui devorant eum, delinquent: mala venient super eos, dicit Dominus.

4 Audite verbum Domini domus Jacob, & omnes cognationes domus Israel:

* Mich.
6. 3.

5 Hæc dicit Dominus: * Quid invenerunt patres vestri in me iniquitatis, quia elongaverunt a me, & ambulaverunt post vanitatem, & vani facti sunt?

6 Et non dixerunt: Ubi est Dominus: qui ascendere nos fecit de Terra Egypti: qui traduxit nos per desertum, per terram inhabitabilem & inviam, per terram sitis, & imaginem mortis, per terram, in qua non ambulavit vir, neque habitavit homo?

7 Et induxi vos in terram Carmeli, ut comederetis fructum ejus, & optima illius: & ingressi contaminastis terram meam, & hæreditatem meam posuistis in abominationem.

8 Sacerdotes non dixerunt: Ubi est Dominus?

8.

& tenentes legem nescierunt me, & pastores prævaricati sunt in me: & prophætæ prophetaverunt in Baal, & idola secuti sunt.

9 Propterea adhuc iudicio contendam vobiscum, ait Dominus, & cum filiis vestris disceptabo.

10 Transite ad insulas Cethim, & videte: & in Cedar mittite, & considerate vehementer: & videte si factum est hujuscemodi.

11 Si mutavit gens deos suos, & certe ipsi non sunt dii: populus vero meus mutavit gloriam suam in idolum.

12 Obstupefcite cæli super hoc, & portæ ejus desolamini vehementer, dicit Dominus.

13 Duo enim mala fecit populus meus: Me dereliquerunt fontem aquæ vivæ, & foderunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas.

14 Numquid servus est Israel, aut vernaculus? quare ergo factus est in prædam?

15 Super eum rugierunt leones, & dederunt vocem suam, posuerunt terram ejus in solitudinem: civitates ejus exustæ sunt, & non est qui habitet in eis.

16 Filii quoque Mempheos Taphnes & constupraverunt te usque ad verticem.

17 Numquid non istud factum est tibi, quia dereliquisti Dominum Deum tuum eo tempore, quo ducebat te per viam?

18 Et nunc quid tibi vis in via Egypti, ut bibas aquam turbidam? & quid tibi cum via Assyriorum, ut bibas aquam fluminis?

19 Arguet te malitia tua, & averfio tua increpabit te. Scito, & vide, quia malum & amarum est reliquisse te Dominum Deum tuum: & non esse timorem mei apud te, dicit Dominus Deus exercituum.

20 A sæculo confregisti jugum meum, rupisti vincula mea, & dixisti: Non serviam. * In omni enim colle sublimi, & sub omni ligno frondoso, tu prosternebaris meretrix.

* Isra.
3. 6.

21 * Ego autem plantavi te vineam electam, omne semen verum: quomodo ergo conversa es mihi in pravam vineam alienam?

* Isa.
ath.
21. 33.

22 51

22 Si laveris te nitro, & multiplicaveris tibi herbam borith, maculata es in iniquitate tua coram me, dicit Dominus Deus.

23 Quomodo dicis: Non sum polluta, post Baalim non ambulavi? vide vias tuas in convalle, scito, quid feceris: cursor levis explicans vias suas.

24 Onager affuetus in solitudine, in desiderio animæ suæ attraxit ventum amoris sui: nullus avertet eam: omnes, qui quærunt eam, non deficient: in mensuris ejus invenient eam.

25 Prohibe pedem tuum a nuditate, & guttur tuum a siti. Et dixisti: Desperavi, nequaquam faciam, adamavi quippe alienos, & post eos ambulabo.

26 Quomodo confunditur fur, quando deprehenditur, sic confusi sunt domus Israel, ipsi & reges eorum, principes, & sacerdotes, & prophetæ eorum,

27 Dicentes ligno: Pater meus es tu: & lapidi: Tu me genuisti. * Verterunt ad me tergum, & non faciem, & in tempore afflictionis suæ dicent: Surge, & libera nos.

28 Ubi sunt dii tui, quos fecisti tibi? surgant & libere te in tempore afflictionis tuæ: * Secundum numerum quippe civitatum tuarum erant dii tui Juda.

29 Quid vultis mecum judicio contendere? omnes dereliquistis me, dicit Dominus.

30 Frustra percussi filios vestros, disciplinam non receperunt: devoravit gladius vester prophetas vestros, quasi leo vastator.

31 Generatio vestra. Videte verbum Domini: Numquid solitudo factus sum Israel, aut terra ferotina: quare ergo dixit populus meus: Recessimus, non veniemus ultra ad te?

32 Numquid obliviscetur virgo ornamenti sui, aut sponsa fasciæ pectoralis suæ? populus vero meus oblitus est mei diebus innumeris.

33 Quid niteris bonam ostendere viam tuam ad quarendam dilectionem, quæ insuper & malitias tuas docuisti vias tuas.

34 Et in alis tuis inventus est sanguis animarum pauperum & innocentum? non in fossis inveni eos, sed in omnibus, quæ supra memoravi. 35

* *Isaya*
32. 23.

* *Isaya*
11. 13.

35 Et dixisti: Absque peccato & innocens ego sum: & propterea avertatur furor tuus a me. Ecce ego judicio contendam tecum, eo quod dixeris: Non peccavi.

36 Quam vilis facta es nimis, iterans vias tuas! & ab Ægypto confunderis, sicut confusa es ab Assur.

37 Nam & ab ista egredieris, & manus tuæ erunt super caput tuum: quoniam obtulit Dominus confidentiam tuam, & nihil habebis propter eum in ea.

CAPUT III.

Deus incomparabili clementia populum suum ad se revocat ab idololatria, in qua Jude etiam Israel excessit: promittens se assumpturum eos in filios, & veros pastores eis daturum, ut Jerusalem in pace colant Dominum: de futura gloria & exaltatione Jerusalem, ac gentium ad eam congregatione & de populi penitentia.

1 **V**ulgo dicitur: Si dimiseris vir uxorem suam, & recedens ab ea, duxerit virum alterum: numquid revertetur ad eam ultra? numquid non polluta, & contaminata erit mulier illa? tu autem fornicata es cum amatoribus multis: tamen revertere ad me, dicit Dominus, & ego suscipiam te.

2 Leva oculos tuos in directum, & vide ubi non prostrata sis: in viis sedebas, expectans eos quasi latro in solitudine: & polluisti terram in fornicationibus tuis, & in malitiis tuis.

3 Quam ob rem prohibita sunt stille pluviarum, & serotinus imber non fuit: frons mulieris meretricis facta est tibi: noluisti erubescere.

4 Ergo saltem amodo voca me: Pater meus, dux virginittatis meæ tu es?

5 Numquid irasceris in perpetuum, aut perseverabis in finem? Ecce locuta es, & fecisti mala & potuisti.

6 Et dixit Dominus ad me in diebus Josiæ regis: * Numquid vidisti quæ fecerit avertatrix Israel? abiit sibi met super omnem montem excel-

Tom. IV.

H

sum,

* *Supra*
2. 20.

sum, & sub omni ligno frondoso, & fornicata est ibi.

7 Et dixi, cum fecisset hæc omnia: Ad me revertere: & non est reversa. Et vidit prævaricatrix soror ejus Juda,

8 Quia pro eo, quod mœchata esset averfatrix Israel, dimissem eam, & dedissem ei libellum repudii: & non timuit prævaricatrix Juda soror ejus, sed abiit, & fornicata est etiam ipsa.

9 Et facilitate fornicationis suæ contaminavit terram, & mœchata est cum lapide & ligno.

10 Et in omnibus his non est reversa ad me prævaricatrix soror ejus Juda in toto corde suo, sed in mendacio, ait Dominus.

11 Et dixit Dominus ad me: Justificavit animam suam averfatrix Israel, comparatione prævaricatricis Judæ.

12 Vade, & clama sermones istos contra Aquilonem, & dices: Revertere averfatrix Israel, ait Dominus, & non avertam faciem meam a vobis: quia sanctus ego sum, dicit Dominus, & non irascar in perpetuum.

13 Verumtamen scito iniquitatem tuam, quia in Dominum Deum tuum prævaricata es: & dispersisti vias tuas alienis sub omni ligno frondoso, & vocem meam non audisti, ait Dominus.

14 Convertimini filii revertentes, dicit Dominus, quia ego vir vester: & assumam vos unum de civitate, & duos de cognatione, & introducam vos in Sion.

15 Et dabo vobis pastores juxta cor meum, & pascunt vos scientia & doctrina.

16 Cumque multiplicati fueritis, & creveritis in terra in diebus illis, ait Dominus: non dicent ultra: Arca testamenti Domini: neque ascendet super eor, neque recordabuntur illius: nec visitabitur, nec fiet ultra.

17 In tempore illo vocabunt Jerusalem Solum Domini: & congregabuntur ad eam omnes gentes in nomine Domini in Jerusalem, & non ambulabunt post pravitatem cordis sui pessimi.

18 In diebus illis ibit domus Juda ad domum Israel, & venient simul de terra Aquilonis ad terram, quam dedi patribus vestris. 19

19 Ego autem dixi: Quomodo ponam te in filios, & tribuam tibi terram desiderabilem, hæreditatem præclaram exercituum gentium? Et dixi: Patrem vocabis me, & post me ingredi non cessabis.

20 Sed quomodo si contempnat mulier amorem suum, sic contempnit me domus Israel, dicit Dominus.

21 Vox in viis audita est, ploratus & ululatus filiorum Israel? quoniam iniquam fecerunt viam suam, oblii sunt Domini Dei sui.

22 Convertimini filii revertentes & sanabo aversiones vestras. Ecce nos venimus ad te: tu enim es Dominus Deus noster.

23 Vere mendaces erant colles, & multitudo montium: vere in Domino Deo nostro salus Israel.

24 Confusio comedit laborem patrum nostrorum ab adolescentia nostra, greges eorum, & armenta eorum, filios eorum, & filias eorum.

25 Dormiemus in confusione nostra, & operiet nos ignominia nostra: quoniam Domino Deo nostro peccavimus nos, & patres nostri ab adolescentia nostra usque ad diem hanc: & non audivimus vocem Domini Dei nostri.

CAPUT IV.

Promittit Dominus veniam si se vere convertant & corde circumcidant: comminando gravia mala, si in malis persistant: quapropter luget Propheta videns terram devastandam, & in solitudine redigendam, ita tamen ut non fiat consummatio.

1 **S**I revertaris Israel, ait Dominus, ad me convertere: si abstuleris officinula tua a facie mea, non commoveberis.

2 Et jurabis: Vivit Dominus in veritate, & in judicio, & in justitia: & benedicentem gentes, ipsumque laudabunt.

3 Hæc enim dicit Dominus viro Juda, & Jerusalem: * Novate vobis novale, & nolite ferere super spinas: * see. 10. 12.

4 Circumcidimini Domino, & auferte praputia cordium vestrorum viri Juda, & habitatores

Jerusalem: ne forte egrediatur ut ignis indignatio mea, & succendatur, & non sit qui extinguat propter malitiam cogitationum vestrarum.

5 Annuntiate in juda, & in Jerusalem auditum facite: loquimini, & canite tuba in terra: clamate fortiter, & dicite: Congregamini, & ingrediamur civitates munitas,

6 Levate signum in Sion. Confortamini, nolite stare, * quia malum ego adduco ab Aquilone, & contritionem magnam.

7 Ascendit leo de cubili suo, & prædo gentium se levavit: egressus est de loco suo, ut ponat terram tuam in solitudinem: civitates tuæ vastabuntur, remanentes absque habitatore.

8 Super hoc accingite vos ciliciis, plangite & ululate: quia non est averfa ira furoris Domini a nobis.

9 Et erit in die illa, dicit Dominus: Peribit cor regis, & cor principum: & obstupescunt sacerdotes, & prophetae consternabuntur.

10 Et dixi: Heu, heu, heu Domine Deus, ergone decepisti populum istum & Jerusalem, dicens: Pax erit vobis: & ecce pervenit gladius usque ad animam?

11 In tempore illo dicetur populo huic & Jerusalem: Ventus urens in visis, quæ sunt in deserto viæ filiae populi mei, non ad ventilandum, & ad purgandum.

12 Spiritus plenus ex his veniet mihi: & nunc ego loquar judicia mea cum eis.

13 Ecce quasi nubes ascendet, & quasi tempestas curfus ejus: velocius aquilis equi illius: vae nobis, quoniam vastati sumus.

14 Lava a malitia cor tuum Jerusalem, ut salva fias: usquequo morabuntur in te cogitationes noxiæ?

15 Vox enim annuntiantis a Dan, & notum facientis idolum de monte Ephraim.

16 Dicite gentibus: Ecce auditum est in Jerusalem custodes venire de terra longinqua, & dare super civitates juda vocem suam.

17 Quasi custodes agrorum facti sunt super eam ingyro: quia me ad iracundiam provocavit, dicit Dominus.

18 * Viæ tuæ, & cogitationes tuæ fecerunt hæc tibi: ista malitia tua, quia amara, quia tetigit cor tuum.

19 Ventrem meum, ventrem meum doleo, sensus cordis mei turbati sunt in me: non tacebo, quoniam vocem buccinæ audivit anima mea, clamorem prelii.

20 Contritio super contritionem vocata est, & vastata est omnis terra, repente vastata sunt tabernacula mea, subito pelles meæ.

21 Usquequo videbo fugientem, audiam vocem buccinæ?

22 Quia stultus populus meus me non cognovit: filii insipientes sunt, & vecordes: sapientes sunt ut faciant mala, bene autem facere nesciunt.

23 Aspexit terram, & ecce vacua erat, & nihil: & caelos, & non erat lux in eis.

24 Vidi montes, & ecce movebantur: & omnes colles conturbati sunt.

25 Intuitus sum, & non erat homo: & omne volatile caeli recessit.

26 Aspexi, & ecce Carmelus desertus: & omnes urbes ejus destructæ sunt a facie Domini, & a facie iræ foris ejus.

27 Hæc enim dicit Dominus: Deserta erit omnis terra, sed tamen consummationem non faciam.

28 Lugebit terra, & morebunt caeli desuper: eo quod locutus sum, cogitavi, & non poenituit me, nec averfus sum ab eo.

29 A voce equitis, & mittentis sagittam fugit omnis civitas: ingressi sunt ardua, & ascenderunt rupes: universæ urbes derelictæ sunt, & non habitat in eis homo.

30 Tu autem vastata quid facies? cum vestieris te coccino, cum ornata fueris monili aureo, & pinxeris sibi oculos tuos, frustra componeris: contempserunt te amatores tui, animam tuam quaerent.

31 Vocem enim quasi parturientis audivi, angustias ut puerperæ: Vox filiae Sion intermorientis, expandentisque manus suas: vae mihi, quia defecit anima mea propter interfectos.

CAPUT V.

Dominus in Jerusalem querit virum justum, ut illi misereatur: sed tam plebs quam optimates: in pravitatibus suis & idololatria indurati sunt & effusi, ideo comminatur eis vastationem ab extraneo populo, eo quod cæci & surdi facti sunt, non tamen usque ad consummationem.

1 **C**ircuite vias Jerusalem, & aspiciate, & considerate, & querite in plateis ejus, an inveniatis virum facientem iudicium, & querentem fidem: & propitius ero ei.

2 Quod si etiam, Vivit Dominus, dixerint: & hoc falso jurabunt.

3 Domine, oculi tui respiciunt fidem: percussisti eos, & non doluerunt: attrivisti eos, & renuerunt accipere disciplinam: induraverunt facies suas supra petram, & noluerunt reverti.

4 Ego autem dixi: Forsitan pauperes sunt & stulti, ignorantes viam Domini, iudicium Dei sui.

5 Ibo igitur ad optimates, & loquar eis, ipsi enim cognoverunt viam Domini, iudicium Dei sui. Et ecce magis hi simul confregerunt jugum, ruperunt vincula.

6 Ideo percussit eos leo de sylva, Iupus ad vesperam vastavit eos, pardus vigilans super civitates eorum, omnis, qui egressus fuerit ex eis, capietur: quia multiplicatae sunt pravaricationes eorum, confortatae sunt averisiones eorum.

7 Super quo propitius tibi esse potero? filii tui dereliquerunt me, & jurant in his, qui non sunt dii: saturavi eos, & mœchati sunt, & in dōmo meretricis luxuriabantur.

8 Equi amatores, & emissarii facti sunt: * Unusquisque ad uxorem proximi sui hinniebat.

9 Numquid super his non visitabo, dicit Dominus? & in gente tali non ulciscetur anima mea?
10 Ascendite muros ejus, & dissipate, consummationem autem nolite facere: auferte propagines ejus, quia non sunt Domini.

11 Pravaricatione enim pravaricata est in me domus Israel, & domus Juda, ait Dominus.

12 Negaverunt Dominum, & dixerunt: Non est

* Ezech.
22. 11.

est ipse: neque veniet super nos malum: gladium & famem non videbimus.

13 Prophetæ fuerunt in ventum locuti, & responsum non fuit eis: hæc ergo evenient illis:

14 Hæc dicit Dominus Deus exercituum: Quia locuti estis verbum istud: ecce ego do verba mea in ore tuo in ignem, & populum illum in ligna, & vorabit eos.

15 Ecce ego adducam super vos gentem de longinquo domus Israel, ait Dominus: gentem robustam, gentem antiquam, gentem, cujus ignorabis linguam, nec intelliges quid loquatur.
16 Pharetra ejus quasi sepulchrum patens, universi fortes.

17 Et comedet segetes tuas, & panem tuum: devorabit filios tuos, & filias tuas: comedet gregem tuum, & armenta tua: comedet vineam tuam & ficum tuam: & conteret urbes munitas tuas, in quibus tu habes fiduciam, gladio.

18 Verumtamen in diebus illis, ait Dominus, non faciam vos in consummationem.

19 * Quod si dixeritis: Quare fecit nobis Dominus Deus noster hæc omnia? dices ad eos: Sicut dereliquistis me, & servistis Deo alieno in terra vestra, sic servietis alienis in terra non vestra.

20 Annuntiate hoc domui Jacob, & auditum facite in Juda, dicentes:

21 Audi popule stulte, qui non habes cor: qui habentes oculos, non videtis: & aures, & non auditis.

22 Me ergo non timebitis, ait Dominus: & a facie mea non dolebitis? Qui posui arenam terminum mari, præceptum sempiternum, quod non præteribit: & commovebuntur, & non poterunt: & intumescat fluctus ejus, & non transibunt illud:

23 Populo autem huic factum est cor incredulum & exasperans, recesserunt & abierunt.

24 Et non dixerunt in corde suo: Metuamus Dominum Deum nostrum, qui dat nobis pluviam temporaneam & serotinam in tempore suo: plenitudinem annuæ mellis custodientem nobis,

* Isai.
16. 10.

25 Iniquitates vestrae declinaverunt hæc; & peccata vestra prohibuerunt bonum a vobis:

26 Quia inventi sunt in populo meo impii, infidantes quasi aucupes, laqueos ponentes, & pedicæ ad capiendos viros.

27 Sicut decipula plena avibus, sic domus eorum plenæ dolo: ideo magnificati sunt & ditati.

28 Incurati sunt & impinguati: & præterierunt sermones meos pessime. * Causam viduæ non judicaverunt, causam pupilli non direxerunt, & judicium pauperum non judicaverunt.

29 Numquid super his non visitabo, dicit Dominus? aut super gentem hujuscemodi non ulciscetur anima mea?

30 Stupor & mirabilia facta sunt in terra:

31 Prophetæ prophetabant mendacium, & sacerdotes applaudebant manibus suis: & populus meus dilexit talia: quid igitur fiet in novissimo ejus?

CAPUT VI.

Prædicatur calamitas ac vastitas Jerosolymorum ab Assyriis eo quod contempserint legem Domini, nec audire voluerint increpationes; sed omnes, & potissimum primates, Prophetæ ac sacerdotes avaritiæ & dolo studuerint; ideoque & ipsos & eorum sacrificia Deus abiecit: jubet ergo Propheta eos lugere, quoniam purgari constatorio non potuerunt.

1 **C**onfortamini filii Benjamin in medio Jerusalem, & in Thecua clangite buccina, & super Bethacarem levate vexillum: quia malum visum est ab Aquilone, & contritio magna.

2 Speciosæ & delicatæ assimilavi filiam Sion.

3 Ad eam venient pastores, & greges eorum: fixerunt in ea tentoria in circuitu: pascet unusquisque eos, qui sub manu sua sunt.

4 Sanctificate super eam bellum: consurgite, & ascendamus in meridie: vae nobis, quia declinavit dies, quia longiores factæ sunt umbræ vesperti.

5 Surgite, & ascendamus in nocte, & dissipemus domos ejus.

6 Quia hæc dicit Dominus exercituum: Cædi-

te

te lignum ejus, & standite circa Jerusalem aggerem: Hæc est civitas visitationis, omnis calumnia in medio ejus.

7 Sicut frigidam fecit cisterna aquam suam, sic frigidam fecit malitiam suam: iniquitas & vastitas audietur in ea, coram me semper infirmitas & plaga.

8 Erudire Jerusalem, ne forte recedat anima mea a te, ne forte ponam te desertam terram inhabitabilem.

9 Hæc dicit Dominus exercituum: Usque ad racemum colligent quasi in vinea reliquias Israel: converte manum tuam quasi vindemiator ad tartallum.

10 Cui loquar? & quem contestabor ut audiat? ecce incircumcisæ aures eorum, & audire non possunt: ecce verbum Domini factum est eis in opprobrium: & non suscipient illud.

11 Idecirco furore Domini plenus sum, laboravi sustinens: effunde super parvulum foris, & super consilium juvenum simul: vir enim cum muliere capietur, senex cum pleno dierum.

12 Et transibunt domus eorum ad alteros, agri & uxores pariter: quia extendam manum meam super habitantes terram, dicit Dominus.

13 * A minore quippe usque ad majorem omnes avaritiæ student: & a propheta usque ad sacerdotem cuncti faciunt dolum.

14 Et curabunt contritionem filia populi mei cum ignominia, dicentes: Pax, pax: & non erat pax.

15 Confusi sunt, quia abominationem fecerunt: quin potius confusione non sunt confusi, & erubescere nescierunt. Quam ob rem cadent inter rueantes: in tempore visitationis suæ currunt, dicit Dominus.

16 Hæc dicit Dominus: State super vias, & videte, & interrogate de semitis antiquis, quæ sit via bona, & ambulate in ea: & invenietis refrigerium animabus vestris. Et dixerunt: Non ambulabimus.

17 Et constitui super vos speculatores. Audite vocem tubæ. Et dixerunt: Non audiemus.

H 5

18 Ideo

Uti. 1.
Zach. 7.
10.

Uti.
50. 11.
18. 12.
8. 10.

18 Ideo audite gentes, & cognosce congregatio, quanta ego faciam eis.

19 Audi terra: Ecce ego adducam mala super populum istum, fructum cogitationum ejus: quia Verba mea non audierunt, & legem meam projecerunt.

• *Isa.*
2. 11. 20 Ut quid mihi thus de Saba affertis, & calamum suave olemem de terra longinqua? holo-cautomata vestra non sunt accepta, & victimæ vestrae non placuerunt mihi.

21 Propterea hæc dicit Dominus: Ecce ego dabo in populum istum ruinas, & ruent in eis patres & filii simul, vicinus, & proximus peribunt.

22 Hæc dicit Dominus: Ecce populus venit de terra Aquilonis, & gens magna confurget a finibus terræ.

23 Sagittam & scutum arripiet: crudelis est, & non miserebitur. Vox ejus quasi mare sonabit: & super equos ascendent, præparati quasi vir ad prælium, adversum te filia Sion.

24 Audivimus famam ejus, dissolutæ sunt manus nostræ: tribulatio apprehendit nos, dolores ut parturientem.

25 Nolite exire ad agros, & in via ne ambulatis: quoniam gladius inimici pavor in circuitu.

26 Filia populi mei accingere cilicio, & conspergere cinere: luctum unigeniti fac tibi, planctum amarum, quia repente veniet vastator super nos.

27 Probatorem dedi te in populo meo robustum: & scies, & probabis viam eorum.

28 Omnes isti principes declinantes, ambulantes fraudulenter, æs & ferrum: universi corrupti sunt.

29 Defecit sufflatorium, in igne consumptum est plumbum, frustra conflavit conflator: malitiæ enim eorum non sunt consumptæ.

30 Argentum reprobum vocate eos, quia Dominus projecit illos.

CAPUT VII.

Quod frustra confidunt in templo, pessima perpetrantes, & Prophetas audire nolentes, sicut & patres eorum: quapropter denuntiat templum abicien-

ciendum, & terram Juda redigendam in solitudinem nec profuturam orationem Jeremiae pro illis, nec oblata ab eis sacrificia propter excelsa Topheth in valle filii Enom, & multiplices ipsorum malitias.

1 Verbum, quod factum est ad Jeremiam a Domino, dicens:

2 Stā in porta domus Domini, & prædica ibi verbum istud: & dic: Audite verbum Domini omnis Juda, qui ingredimini per portas has, ut adoretis Dominum.

3 Hæc dicit Dominus exercituum Deus Israel: *Isa. 26. 13.*
* Bonas facite vias vestras, & studia vestra: & habitabo vobiscum in loco isto.

4 Nolite confidere in verbis mendacii, dicentes: Templum Domini, templum Domini, templum Domini est.

5 Quoniam si bene direxeritis vias vestras, & studia vestra: si feceritis iudicium inter virum & proximum ejus,

6 Advenæ, & pupillo, & viduæ non feceritis calumniam, nec sanguinem innocentem effuderitis in loco hoc, & post deos alienos non ambulaveritis in malum vobismetipsis:

7 Habitabo vobiscum in loco isto: in terra, quam dedi patribus vestris a saculo & usque in sæculum.

8 Ecce vos confiditis vobis in sermonibus mendacii, qui non proderunt vobis:

9 Furari, occidere, adulterari, jurare mendaciter, libare Baalim, & ire post deos alienos, quos ignoratis.

10 Et venistis, & stetitis coram me in domo hac, in qua invocatum est nomen meum, & dixistis: Liberati sumus, eo quod fecerimus omnes abominationes istas.

11 * Numquid ergo spelunca latronum facta est domus ista, in qua invocatum est nomen meum in oculis vestris? ego, ego sum: ego vidi, dicit Dominus.

12 Ite ad locum meum in Silo, ubi habitavit nomen meum a principio: & videte quæ fecerim ei propter malitiam populi mei Israel:

13 Et nunc, quia fecistis omnia opera hæc, dicit

* *Matt.*
21. 13.
Marc. 11.
17.
Luc. 19.
40.

cir Dominus: & locutus sum ad vos mane confurgens, & loquens, & non audistis: * & vocavi vos, & non respondistis:

14 * Faciam domui huic, in qua invocatum est nomen meum, & in qua vos habetis fiduciam; & loco, quem dedi vobis & patribus vestris, sicut feci Silo.

15 Et projiciam vos a facie mea, sicut projeciones fratres vestros, universum semen Ephraim.

16 * Tu ergo noli orare pro populo hoc, nec assumes pro eis laudem & orationem, & non obstitas mihi: quia non exaudiam te.

17 Nonne vides, quid isti faciunt in civitatibus Juda, & in plateis Jerusalem.

18 Filii colligunt ligna, & patres succendunt ignem, & mulieres conspergunt adipem, ut faciant placentas reginæ cæli, & libent diis alienis, & me ad iracundiam provocent.

19 Numquid me ad iracundiam provocant, dicit Dominus? nonne semetiplos in confusionem vultus sui?

20 Ideo hæc dicit Dominus Deus: Ecce furor meus, & indignatio mea conflatur super locum istum, super viros, & super jumenta, & super lignum regionis, & super fruges terræ, succendetur, & non extinguetur.

21 Hæc dicit Dominus exercituum, Deus Israel: Holocaustomata vestra addite victimis vestris, & comedite carnes.

22 Quia non sum locutus cum patribus vestris, & non præcepi eis in die, qua eduxi eos de Terra Ægypti, de verbo holocaustomatum & victimarum.

23 Sed hoc verbum præcepi eis, dicens: Audite vocem meam, & ero vobis Deus, & vos eritis mihi populus; & ambulate in omni via, quam mandavi vobis, ut bene sit vobis.

24 Et non audierunt, nec inclinaverunt aurem suam: sed abierunt in voluntatibus, & in pravitate cordis sui mali: factique sunt retrorsum, & non in ante.

25 A die, qua egressi sunt patres eorum de terra Ægypti, usque ad diem hanc. Et misi ad vos omnes

* Prov.
1. 24.
Jsa. 65.
* 1. Reg.
4. 2. 10.

* Infra
11. 14. &
14. 11.

omnes servos meos prophetas per diem confurgens diluculo, & mittens.

26 Et non audierunt me, nec inclinaverunt aurem suam: sed induraverunt cervicem suam, * & pejus operati sunt, quam patres eorum. * Infra 16. 12.

27 Et loqueris ad eos omnia verba hæc, & non audient te: & vocabis eos, & non respondebunt tibi.

28 Et dices ad eos: Hæc est gens, quæ non audivit vocem Domini Dei sui, nec recepit disciplinam: perit fides, & ablata est de ore eorum.

29 Tonde capillum tuum, & projice, & tume in directum plantatum: quia projecit Dominus, & reliquit generationem furoris sui.

30 Quia fecerunt filii Juda astatum in oculis meis, dicit Dominus. Posuerunt ostendicula sua in domo, in qua invocatum est nomen meum, ut polluerent eam.

31 Et edificaverunt excelsa Tophet, quæ est in valle filii Ennom: ut incenderent filios suos, & filias suas igni: quæ non præcepi, nec cogitavi in corde meo.

32 Ideo ecce dies venient, dicit Dominus: & non dicetur amplius, Tophet, & Vallis filii Ennom: sed vallis intersectionis: & sepelient in Tophet, eo quod non sit locus.

33 Et erit morticinum populi hujus in cibos volucris cæli, & bestis terræ, & non erit qui abigat.

34 * Et quiescere faciam de urbibus Juda, & de plateis Jerusalem vocem gaudii, & vocem lætitiæ, vocem sponsi, & vocem sponsæ: in desolationem enim erit terra. * Ezech. 26. 13.

CAPUT VIII.

Quia tam reges, optimates, sacerdotes ac propheta, quam reliquus populus ad idololatriam conversi sunt, & non considerato Domini judicio omnes relicta veritate studuerunt avaritiæ ac idololatriæ, & Dominum provocantes noluerunt respicere; ideo ab hostibus crudelissimis affligentur.

1 In illo tempore, ait Dominus: Ejicient ossa regum Juda, & ossa principum ejus, & ossa sa-

sacerdotum, & ossa prophetarum, & ossa eorum qui habitaverunt Jerusalem, de sepulchris suis:

2 Et expandent ea ad solem, & lunam, & omnem militiam cœli, quæ dilexerunt, & quibus fervierunt, & post quæ ambulaverunt, & quæ quaesierunt, & adoraverunt: non colligentur, & non sepelientur: in sterquilinum super faciem terræ erunt.

3 Et eligent magis mortem quam vitam omnes, qui residui fuerint de cognatione hac pessima in universis locis, quæ derelicta sunt, ad quæ eieci eos, dicit Dominus exercituum.

4 Et dices ad eos: Hæc dicit Dominus: Numquid qui cadit, non resurget? & qui aversus est, non revertetur?

5 Quare ergo aversus est populus iste in Jerusalem aversione contentiosa? Apprehenderunt mendacium, & noluerunt reverti.

6 Attendi, & auscultavi: nemo quod bonum est loquitur, nullus est qui agat poenitentiam super peccato suo, dicens: Quid feci? Omnes conversi sunt ad cursum suum, quasi equus impetu vadens ad prælium.

7 Milvus in cœlo cognovit tempus suum: turtur, & hirundo, & ciconia custodierunt tempus adventus sui: populus autem meus non cognovit iudicium Domini.

8 Quomodo dicitis: Sapientes nos sumus, & lex Domini nobiscum est? vere mendacium operatus est stylus mendax scribarum.

9 Confusi sunt sapientes, perterriti & capti sunt: verbum enim Domini projecerunt, & sapientia nulla est in eis.

10 Propterea dabo mulieribus eorum exteris, agros eorum hæredibus: quia * a minimo usque ad maximum omnes avaritiam sequuntur: a propheta usque ad sacerdotem cuncti faciunt mendacium.

11 Et sanabant contritionem filiae populi mei ad ignominiam, dicentes: Pax, pax: cum non esset pax.

12 Confusi sunt, quia abominationem fecerunt: quin imo confusione non sunt confusi, & erubescere

* Isaiz.
56. 11.
Supra.
6. 13.

scere nescierunt: idcirco cadent inter corruentes, in tempore visitationis suæ corruent, dicit Dominus.

13 Congregans congregabo eos, ait Dominus: non est uva vitibus, & non sunt ficus in ficulnea, folium defluxit: & dedi eis, quæ prætergressa sunt.

14 Quare sedemus? convenite, & ingrediamur civitatem munitam, & fileamus ibi: quia Dominus Deus noster flere nos fecit, & potum dedit nobis * aquam fellis: peccavimus enim Domino.

15 * Expectavimus pacem, & non erat bonum tempus medellæ, & ecce formido.

16 A Dan auditus est fremitus equorum ejus, a voce hinnituum pugnatorum ejus commota est omnis terra. Et venerunt, & devoraverunt terram, & plenitudinem ejus: urbem & habitatores ejus.

17 Quia ecce ego mittam vobis serpentes regulos, quibus non est incantatio: & mordebunt vos, ait Dominus.

18 Dolor meus super dolorem, in me cor meum mœrens.

19 Ecce vox clamoris filiae populi mei de terra longinqua: Numquid Dominus non est in Sion, aut rex ejus non est in ea? Quare ergo me ad iracundiam concitaverunt in sculptilibus suis, & in vanitatibus alienis?

20 Transit messis, finita est æstas, & nos salvati non sumus.

21 Super contritione filiae populi mei contuitus sum, & contristatus, stupor obtinuit me.

22 Numquid resina non est in Galaad? aut medicus non est ibi? quare igitur non est obducta cicatrix filie populi mei.

CAPUT IX.

Luget Propheta interficiendos de Judæa; in nullo dicit esse fidendum, cum omnes dolose incedant: & quia Judæa vastanda est, vult omnes assumere luctum: in solo Deo ejusque cognitione gloriantur.

dum, qui puniet tam gentiles quam filios Israel in circumcisos corde.

1 Quis dabit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lacrymarum? & plorabo die ac nocte interfectos filia populi mei.

2 Quis dabit me in solitudine diversorium viatorum, & derelinquam populum meum, & recedam ab eis? quia omnes adulteri sunt, cæcus prævaricatorum.

3 Et extenderunt linguam suam quasi arcum mendacii & non veritatis: confortati sunt in terra, quia de malo ad malum egressi sunt, & me non cognoverunt, dicit Dominus.

4 Unusquisque se a proximo suo custodiat, & in omni fratre suo non habeat fiduciam: quia omnis frater supplantans supplantabit, & omnis amicus fraudulenter incedet.

5 Et vir fratrem suum deridebit, & veritatem non loquentur: docuerunt enim linguam suam loqui mendacium: ut inique agerent, laboraverunt.

6 Habitatio tua in medio doli: in dolo renuerunt scire, me dicit Dominus.

7 Propterea hæc dicit Dominus exercituum: Ecce ego conflabo, & parabo eos: quid enim aliud faciam a facie filia populi mei?

* Psa.
27. 3.

8 * Sagitta vulnerans lingua eorum, dolum locuta est: in ore suo pacem cum amico suo loquitur, & occulte ponit ei insidias.

9 Numquid super his non visitabo, dicit Dominus? aut in gente hujusmodi non ulciscetur anima mea?

10 Super montes assumam fletum ac lamentum, & super speciosa deserti plandum: quoniam incensa sunt, eo quod non sit vir pertranfians: & non audierunt vocem possidentis: a volute cæli usque ad pecora transmigraverunt & recesserunt.

11 Et dabo Jerusalem in acervos arenæ, & cubilia draconum: & civitates Juda dabo in desolationem, eo quod non sit habitator.

12 Quis est vir sapiens, qui intelligat hoc, & ad quem verbum oris Domini fiat, ut annunciet illud

illud, quare perierit terra, & exusta sit quasi desertum, eo quod non sit qui pertranseat?

13 Et dixit Dominus: Quia dereliquerunt legem meam, quam dedi eis, & non audierunt vocem meam, & non ambulaverunt in ea,

14 Et abierunt post pravitatem cordis sui, & post Baalim: quod didicerunt a patribus suis;

15 Idcirco hæc dicit Dominus exercituum Deus Israel: * Ecce ego cibabo populum istum absinthio, & potum dabo eis aquam fellis.

16 Et dispergam eos in gentibus, quas non noverunt ipsi & patres eorum: & mittam post eos gladium, donec consumantur.

17 Hæc dicit Dominus exercituum Deus Israel: Contemplamini, & vocate lamentatrices & veniant: & ad eas, quæ sapientes sunt, mittite, & properent.

18 Festinent, & assumant super nos lamentum: deducant oculi nostri lacrymas, & palpebræ nostræ defluant aquis.

19 Quia vox lamentationis audita est de Sion: Quomodo vastati sumus & confusi vehementer? quia dereliquimus terram, quoniam dejecta sunt tabernacula nostra.

20 Audite ergo mulieres verbum Domini: & assumant aures vestræ sermonem oris ejus: & docete filias vestras lamentum: & unaquæque proximam suam plandum.

21 Quia ascendit mors per fenestras nostras, ingressa est domos nostras, disperdere parvulos deforis, juvenes de plateis.

22 Loquere: Hæc dicit Dominus: Et cadet morticinum hominis quasi stercus super faciem regionis, & quasi fœnum post tergum metentis, & non est qui colligat.

23 Hæc dicit Dominus: * Non glorietur sapiens ^{1. Cor.} in sapientia sua, & non glorietur fortis in fortitudine sua, & non glorietur dives in divitiis suis: ^{2. Cor. 23. 17.}

24 Sed in hoc glorietur, qui gloriatur, scire & nosse me, quia ego sum Dominus, qui facio misericordiam, & judicium, & justitiam in terra: hæc enim placent mihi, ait Dominus.

25 Ecce dies veniunt, dicit Dominus: & visitabo super omnem, qui circumcisum habet præputium,

26 Super Ægyptum, & super Juda, & super Edom, & super filios Ammon, & super Moab, & super omnes qui attonsi sunt in commam, habitantes in deserto: quia omnes gentes habent præputium, omnis autem domus Israel incircumcisi sunt corde.

CAPUT X.

Non est timenda cælestis constellatio, nec vanissima ac imbecilla idola; sed Dominus, qui solus est Deus, creator ac gubernator omnium, qui vastabit peccatores terræ: plangit suum malum Jerusalem, & cum hominis non sit suas vias dirigere, orat Deum, ne eos, qui ipsum cognoscunt, ad intercessionem deleat, sed in hostes potius Judæorum suum effundat furorem.

1 **A**udite verbum, quod locutus est Dominus super vos domus Israel.

2 Hæc dicit Dominus: Juxta vias gentium nolite discedere: & a signis cæli nolite metuere, quæ timent gentes:

3 Quia leges populorum vanæ sunt: quia lignum de saltu præcidit opus manus artificis in ascia.

4 * Argento, & auro decoravit illud: clavis & malleis compegit, ut non dissolvatur.

5 In similitudinem palmæ fabricata sunt, & non loquentur: portata tollentur, quia incedere non valent. Nolite ergo timere ea, quia nec male possunt facere, nec bene.

6 * Non est similis tui Domine: magnus es tu, & magnum nomen tuum in fortitudine.

7 * Quis non timebit te, o rex gentium? tuum est enim decus: inter cunctos sapientes gentium, & in universis regnis eorum nullus est similis tui.

8 Pariter insipientes & fatui probabuntur: doctrina vanitatis eorum lignum est.

9 Argentum involutum de Tharsis affertur, & aurum de Ophaz: opus artificis, & manus ærarii: hya-

* Sap.
13. 1. &
14. 8.

* Mich.
7. 18.
* Apoc.
15. 4.

hyacinthus & purpura indumentum eorum. Opus artificum universa hæc.

10 Dominus autem Deus verus est: ipse Deus vivens, & rex sempiternus, ab indignatione ejus commovebitur terra: & non sustinebunt gentes comminationem ejus.

11 Sic ergo dicetis eis: Dii, qui cælos & terram non fecerunt, pereant de terra, & de his, quæ sub cælo sunt.

12 * Qui facit terram in fortitudine sua, præparat orbem in sapientia sua, & prudentia sua extendit cælos.

13 Ad vocem suam dat multitudinem aquarum in cælo, & elevat nebulas ab extremitatibus terræ: * fulgura in pluviam facit, & educit ventum de thesauris suis.

14 Stultus factus est omnis homo a scientia, confusus est artifex omnis in sculptili: quoniam falsum est quod conflavit, & non est spiritus in eis.

15 Vana sunt, & opus risu dignum: in tempore visitationis suæ peribunt.

16 Non est his similis pars Jacob: qui enim formavit omnia, ipse est: & Israel virga hæreditatis ejus: Dominus exercituum nomen illi.

17 Congrega de terra confusionem tuam, quæ habitas in obsidione.

18 Quia hæc dicit Dominus: Ecce ego longe projiciam habitatores terræ in hac vice: & tribulabo eos ita ut inveniatur.

19 Væ mihi super contritione mea, pessima plaga mea. Ego autem dixi: Plane hæc infirmitas mea est, & portabo illam.

20 Tabernaculum meum vastatum est, omnes funiculi mei dirupti sunt, filii mei exierunt a me, & non subsistunt: non est qui extendat ultra tentorium meum, & erigat pelles meas.

21 Quia stulte egerunt pastores, & Dominum non quæsierunt: propterea non intellexerunt, & omnis grex eorum dispersus est.

22 Vox auditionis ecce venit, & commotio ma-

* Gen.
I. I.
Infra 51.
15.

* Psalm.
134. 7.
Infra 51.
16.

magna de terra Aquilonis: ut ponat civitates Juda solitudinem, & habitaculum draconum.

23 Scio Domine, quia non est hominis via ejus: nec viri est ut ambulet, & dirigat gressus suos.

* P^{sal.}
6. 1.

24 * Corripe me Domine, verumtamen in iudicio; & non in furore tuo, ne forte ad nihilum redigas me.

* P^{sal.}
73. 6.

25 * Effunde indignationem tuam super gentes, quæ non cognoverunt te, & super provincias, quæ nomen tuum non invocaverunt: quia comederunt Jacob, & devoraverunt eum, & consumpserunt illum, & decus ejus dissipaverunt.

CAPUT XI.

Quia maledicitur qui non audit nec servat præceptum Domini patribus datum, ideo præcipitur prophætæ ut illud servandum Judæis prædicet, sed frustra, cum magis sequantur patrum suorum scelera, variamque idololatriam; idcirco inferet Dominus inevitabilia in illos mala, nec proderunt eis idola, vel iustorum oratio, neque quod prius a Deo dilecti fuerint: refert prava Judæorum studia de ipso ex terra delendo: sed perdentur qui nolunt audire prophetiam in nomine Domini.

1 **V**erbum quod factum est a Domino ad Jeremiam, dicens:

2 Audite verba pacti hujus, & loquimini ad viros Juda, & habitatores Jerusalem,

3 Et dices ad eos: Hæc dicit Dominus Deus Israel: Maledictus vir, qui non audierit verba pacti hujus,

4 Quod præcepi patribus vestris in die, qua eduxi eos de Terra Ægypti, de fornace ferrea, dicens: Audite vocem meam, & facite omnia, quæ præcipio vobis, & eritis mihi in populum, & ego ero vobis in Deum:

5 Ut suscitarem juramentum, quod juravi patribus vestris, daturum me eis terram fluentem lacte, & melle, sicut est dies hæc. Et respondi, & dixi: Amen Domine.

6 Et dixit Dominus ad me; Vociferare omnia ver-

verba hæc in civitatibus Juda, & foris Jerusalem, dicens: Audite verba pacti hujus, & facite illa:

7 Quia contestans contestatus sum patres vestros in die, qua eduxi eos de Terra Ægypti usque ad diem hanc: mane confurgens contestatus sum, & dixi: Audite vocem meam:

8 Et non audierunt, nec inclinaverunt aurem suam: sed abierunt unusquisque in pravitate cordis sui mali: & induxi super eos omnia verba pacti hujus, quod præcepi ut facerent, & non fecerunt.

9 Et dixit Dominus ad me: Inventa est conjuratio in viris Juda, & in habitatoribus Jerusalem.

10 Reversi sunt ad iniquitates patrum suorum priores, qui noluerunt audire verba mea: & hi ergo abierunt post deos alienos, ut fervirent eis: irritum fecerunt domus Israel, & domus Juda pactum meum, quod pepigi cum patribus eorum.

11 Quam ob rem hæc dicit Dominus: Ecce ego inducam super eos mala, de quibus exire non poterunt: & clamabunt ad me, & non exaudiam eos.

12 Et ibunt civitates Juda, & habitatores Jerusalem, & clamabunt ad deos, quibus libant, & non salvabunt eos in tempore afflictionis eorum.

13 * Secundum numerum enim civitatum tuarum erant dii tui Juda: & secundum numerum viarum Jerusalem posuisti aras confusionis, aras ad libandum Baalim.

14 * Tu ergo noli orare pro populo hoc, & ne assumes pro eis laudem & orationem: quia non exaudiam in tempore clamoris eorum ad me, in tempore afflictionis eorum.

15 Quid est, quod dilectus meus in domo mea fecit scelera multa? numquid carnes sanctæ auferent a te malitias tuas, in quibus gloria es?

16 Olivam uberem, pulchram, fructiferam, speciosam vocavit Dominus nomen tuum: ad vo-

cem loquelæ, grandis exarsit ignis in ea, & combusta sunt fruteta ejus.

17 Et Dominus exercituum qui plantavit te, locutus est super te malum: pro malis domus Israel & domus Juda, quæ fecerunt sibi ad irritandum me, libantes Baalim.

18 Tu autem Domine demonstraſti mihi, & cognovi: tunc ostendisti mihi studia eorum.

19 Et ego quasi agnus mansuetus, qui portatur ad victimam: & non cognovi quia cogitaverunt super me consilia, dicentes: Mittamus lignum in panem ejus, & eradamus eum de terra viventium, & nomen ejus non memoretur amplius.

• *Infra*
17. 10. &
20. 12.
20 * Tu autem Domine Sabaoth, qui judicas juste, & probas renes & corda, videam ultionem tuam ex eis: tibi enim revelavi causam meam.

21 Propterea hæc dicit Dominus ad viros Anathoth, qui quærent animam tuam, & dicunt: Non prophetabis in nomine Domini, & non morieris in manibus nostris.

22 Propterea hæc dicit Dominus exercituum: Ecce ego visitabo super eos: juvenes morientur in gladio: filii eorum, & filiae eorum morientur in fame.

23 Et reliquæ non erunt ex eis: inducam enim malum super viros Anathoth, annum visitationis eorum.

CAPUT XII.

Miratur propheta malorum prosperitatem, qui tamen parantur ad diem occisionis, suntque terræ causa luctus; hæreditas adversata est Domino suo, & pastores demoliti sunt vineam Domini, ideo traditur in dissipationem, cujus tamen rursum miserebitur Dominus, vastatis ipsius inimicis.

* *Job.*
21. 7.
1. 13.
1 Justus quidem tu es Domine, si disputem tecum: * verumtamen justa loquar ad te:.

* Quare via impiorum prosperatur: bene est omnibus, qui prævaricantur, & inique agunt?

2 Plantasti eos, & radicem miserunt, proficiunt &

& faciunt fructum: prope es tu ori eorum, & longe a renibus eorum.

3 Et tu Domine nosti me, vidisti me, & probasti cor meum tecum: congrega eos quasi gregem ad victimam, & sanctifica eos in die occisionis.

4 Usquequo lugebit terra, & herba omnis regionis siccabitur propter malitiam habitantium in ea? consumptum est animal, & volucre, quoniam dixerunt: Non videbit novissima nostra.

5 Si cum pedibus currens laborasti: quomodo contendere poteris cum equis? cum autem in terra pacis securus fueris, quid facies in superbia Jordanis?

6 Nam & fratres tui, & domus patris tui, etiam ipsi pugnaverunt adversum te, & clamaverunt post te plena voce: ne credas eis cum locuti fuerint tibi bona.

7 Reliqui domum meam, dimisi hæreditatem meam: dedi dilectam animam meam in manu inimicorum ejus.

8 Facta est mihi hæreditas mea quasi leo in sylva: dedit contra me vocem, ideo odivi eam.

9 Numquid avis discolor hæreditas mea mihi? numquid avis tineta per totum? venite, congregamini omnes bestie terræ, properate ad devorandum.

10 Pastores multi demoliti sunt vineam meam, conculcaverunt partem meam: dederunt portionem meam desiderabilem in desertum solitudinis.

11 Posuerunt eam in dissipationem, luxitque super me: desolatione desolata est omnis terra: quia nullus est qui recogitet corde.

12 Super omnes vias deserti venerunt vastatores, quia gladius Domini devorabit ab extremo terræ usque ad extremum ejus: non est pax universæ carni.

13 Seminaverunt triticum, & spinas messuerunt: hæreditatem acceperunt, & non eis proderit: confundemini a fructibus vestris, propter iram furoris Domini. I 4 14 Hæc